

Els espais de Figueras Bonet, pintor

Immaculada Fontanals

Amb l'exposició de Figueras Bonet a la galeria d'art Intel·lecte del passat mes de juny, vaig conèixer per primera vegada aquest pintor sabadellenc.

La seva obra va ser el punt de partida d'una reflexió serena i esperançadora.

Què està passant en el món de l'art, que a les acaballes del nostre segle XX, davant d'un món marcat per la premsa, el soroll i la manca de temps per poder-se replegar en un mateix, hi trobem l'obra d'artistes com Figueras Bonet, que ens inviten a viure i sentir com si d'un altre món es tractés?

Sens dubte, hi ha gent molt especial, que dins la seva callada humilitat, es converteixen en punts de referència imprescindibles per ensenyar-nos camins diferents. Potser ell n'és un.

La seva obra ha sofert un procés temàtic prou significatiu: de l'exterior del paisatge urbà, i de la ciutat s'ha recollit en l'interior d'una cambra envoltat de quatre parets...

El que substitueix, però, en tota la seva evolució, són els espais molt estructurats. Contrapunt de línies molt rectes trencades tan sols per la força de la llum.

Els seus interiors són tranquils, senzills i la llum és l'únic element pertorbador. No hi ha gent perquè ell no pretén concretar una història, si n'hi hagués s'espantaria la màgia de la intemporalitat que converteix qualsevol instant en etern.

Una refinada tècnica (deixeble de Gubern i Torrens Lladó entre d'altres) ens apropa a un món de suggerències.

L'obra que ell pinta no està acabada, l'acaba l'espectador que hi participa en contemplar-la. La seva pintura estrictament estructurada és dinàmica.

El seu art és actiu perquè obliga l'espectador a ésser ell mateix el protagonista d'aquesta cambra buida, en el que el present està de trànsit, de pas. Hi ha unes maletes, una porta oberta. Segons Figueras Bonet, en aquest món tan sols hi estem de pas, de trànsit, sempre anem d'un costat a l'altre però mai estem en un lloc concret. És aquest interval el que el pintor vol reflectir. En l'entremig que va des d'on partim a on anem, el que romanen són les maletes o les portes obertes, queden les empremtes dels individus que hi han passat. Queda eternitzat l'instant d'un moviment.

Amb aquests interiors tan quotidians on hi viu la vida, hom hi respira comunicació amb recolliment i quietud.

Aquesta quietud és el que l'espectador s'emporta quan ha acabat l'obra en participar-hi en la contemplació. Aquest món de suggerències, aquest silenci, aquest món de figuracions amb harmonia, aquesta intemporalitat... és el que hom recull quan es deixa absorbir i calar per l'obra d'aquest pintor.

El seu art roman impertorbable vers aquest

món material, accelerat, on tot és urgent i esclau del futur. Per a ell, l'art evidentment té múltiples funcions, en té tantes com persones hi ha, però per Figueras Bonet, el que recerca amb l'art és la sensibilització de la gent, que la gent ens tornem més persones, més sensibles, en una paraula: més humanes.

Admirador de la subtil sensibilitat que tracta els interiors Vermeer de Delft, seduït per la llum interior i delicadesa en el tractament dels colors suaus de Corot, captivat per la realitat figurativa d'Antonio López García, fascinat pel treball estructurat i elaborat d'Alfons Borrell, considerat vers l'humanisme de Ramón Noé ...encegat per Velàzquez, Hopper, Roca Sastre i... ..molts d'altres.

Figueras Bonet és un home eclèctic i confessa que el que més li agradaria és poder donar la mà a Leonardo i poder compartir el moment en què va pintar la Gioconda. Això és el que més li agradaria poder fer en aquest món.

Pel que fa a perspectives de futur o nous projectes, no ho sap ni vol saber-ho. Prefereix

romandre en la incertesa. No li agrada saber el que ha de fer.

En Ricard és un home generós, replegat en si mateix, que li agrada més escoltar que no pas parlar, és un humanista i una bona persona. El camí de la seva pintura és solitari.

Cal remarcar-ne la poesia, aquella poesia de les coses aparentment descurades, que, copsades per l'ull i pel cor de l'artista són, de sobte, esdeveniments que ens captiven.

La màgia de la seva obra no es troba en les virtuts imitatives o en les destreses tècniques, que hi són, sinó en la dimensió de fugacitat i trànsit que emanen dels seus interiors intemporals.

La seva obra és un cant a la reflexió, al replegament, a la sensibilitat, és un cant a la senzilla veritat d'un mateix.

El seu llenguatge plàstic defineix un camí que segueix el pensament i la sensibilitat de la societat del nostre segle cansat i vell.

El seu art és un himne a l'esperança d'un nou humanisme serè, confortant i senzill.

Mediterrània

Quins secrets guarda aquest mar immens?
Hi ha alguna onada –desenfadada–
que sal desprèn.

Un noi s'hi endinsa sobre un patí...
veu un gran núvol! El dia és rúfol
aquell matí.

A l'aigua es llença i un dofí veu.
Una ferida –no esmorteïda–
sent en un peu.

L'aigua ja es torna color vermell...
El mar s'embruta; la sang fa ruta
sota del cel.

Ell mira enrere... es fa de nit.
es desespera i sent angoixa
dintre del pit.

Li manquen forces, no pot nedar.
Passen les hores que semblen mortes...
no pot cridar!

De matinada, ell s'ha ofegat...
A la deriva –sens meta fixa–
ja l'han trobat!

Maria Teresa Cabané